

ת"ד (פתח תקווה) 6221-12-23 - מדינת ישראל נ' אחמד נאסר

בית המשפט תעבורה פתח תקווה

ת"ד 6221-12-23 מדינת ישראל נ' נאסר

לפני כבוד השופט עמית בר

מאשימה - משיבה
נגד מדינת ישראל

נאשם - מבקש
אחמד נאסר

החלטה

רציו

החלטה ביחס לסעיף 57א לחסד"פ.

החלטה שלא להעמיד לדין בגין אחת העבירות שנחקרו בתיק, אינה "מאפסת" את תקופת את 'פרק הזמן הקצוב' להגשת כתב האישום ביחס לעבירה נוספת או אחרת שנחקרה בתיק.

1. לפני בקשת הנאשם - המבקש, להורות על ביטול כתב האישום בהתאם לסעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן - החסד"פ).

על פי המפורט בכתב האישום, בתאריך 8.6.22 בשעה 18:23 בטירה, נהג הנאשם בהיותו תחת השפעת סמים וזאת בניגוד לסעיף 62 (3) + 39א לפקודת התעבורה.

כתב האישום הוגש בתאריך 26.12.23.

טענות הצדדים:

2. ב"כ המבקש - הנאשם, ביקש לבטל את כתב האישום. (ראה פרוטוקול מיום 18.12.24).

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם נחקר בחשד לשתי עבירות שבוצעו על ידי הנאשם באותו אירוע. הן בגין חשד לנהיגה בשכרות והן באחריותו לתאונת הדרכים בה היה מעורב.

בסופו של יום הוגש כתב האישום רק ביחס לנהיגה בשכרות, כאשר לא יוחסה למבקש אחריות לתאונה.

לשיטתו של ב"כ המבקש, מאחר והוחלט שלא להעמיד לדין את המבקש בגין תאונת הדרכים, הרי שהחקירה בעבירת השכרות הסתיימה עוד באותו יום של התאונה. לכן לשיטתו ישנה חריגה מעל ל-18 חודשים מתום החקירה בעבירת השכרות ועד להגשת כתב האישום.

ב"כ המשיבה - המאשימה, טענה כי מהמועד בו הועבר התיק ללשכת התביעות (מיום 17.7.22) ועד להגשת כתב האישום בתאריך 15.11.23 עברו רק 16 חודשים. לכן התנגדה לבקשה.

דין והכרעה:

סעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982.

3. בנוסף לחוקים הדנים בהתיישנות עבירות, המחוקק **קבע בסעיף 57א** לחסד"פ יחד עם הנחיות שהתקין היועמ"ש **'משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום' בהנחיה שמספרה 4.1202. [להלן: "ההנחיה"]** המתייחסות לקיצור התקופה להגשת כתב אישום.

מדובר בהנחיה המתייחסת לתקופה שבין סיום החקירה וקבלת התיק על ידי יחידת התביעות מהיחידה החוקרת ועד למועד הגשת כתב האישום. דהיינו, פרק הזמן בו עורכי הדין מטעם המאשימה דנים בתיק ובראיות ומחליטים על הגשת כתב אישום או גניזת התיק.

"סעיף 57א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כך:

משך הליכי חקירה והעמדה לדין ;

57א. (א) משך הליכי חקירה והעמדה לדין יהיה בהתאם לתקופות שייקבעו בנוהלי רשויות החקירה באישור היועץ המשפטי לממשלה ובהנחיות היועץ המשפטי לממשלה, לפי העניין; לא יוגש כתב אישום אם חלפו התקופות הקבועות בנהלים ובהנחיות כאמור אלא בהסכמת היועץ המשפטי לממשלה."

4. בעקבות חקיקת **סעיף 57א לחסד"פ** נכתבה הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 - **משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום**, המתווה את פרקי הזמן הנדרשים לצורך גיבוש החלטת התביעה להגשת כתב אישום.

משך **'פרק הזמן הקצוב'** לצורך גיבוש המאשימה להחלטה סופית, בתיקי עוון צריכה להתקבל בתוך 18 חודשים. כתב האישום בתיק זה מייחס לנאשם עבירות על פי פקודת התעבורה מסוג עוון.

5. בהנחיה נכתב כך:

"(2) ככלל, התביעה תגבש את החלטתה הסופית בעניין תיק חקירה מסוים לא יאוחר מפרקי זמן

אלה:

(א) בעבירות מסוג חטא יש לפעול לסיום הטיפול בתיק בתוך 6 חודשים.

(ב) בעבירות מסוג עוון ובעבירות מסוג פשע שדין עד עשר שנות מאסר יש לפעול לסיום הטיפול בתיק בתוך 18 חודשים.

(ג) בעבירות מסוג פשע שדין עשר שנות מאסר ומעלה יש לפעול לסיום הטיפול בתיק בתוך 24 חודשים.

(להלן יכוננו פרקי זמן אלה - "פרקי הזמן הקצובים").

6. לגבי הדרך בה יש למנות את 'פרק הזמן הקצוב' ממועד קליטת התיק ביחידת התביעה ועד להחלטה על הגשת כתב האישום, נכתב כך בסעיף 4א להנחיה (בסוף הסעיף):

"מניין התקופות המצוינות לעיל יחל ביום מועד קליטת התיק ביחידת התביעה ועד למועד קבלת ההחלטה הסופית בדבר העמדה לדין או סגירת תיק, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי, או עד למועד החתימה על הסדר מותנה, לפי סימן א' לפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי."

במקרה שלנו, מועד קליטת התיק ביחידת התביעות הוא 17.7.22 - כפי שמופיע בנספח לתגובת המשיבה.

מועד הגשת כתב האישום הוא 26.12.23 ולא 15.11.23 כפי שנכתב בתגובת המשיבה.

יחד עם זאת המועד בו נחתם כתב האישום הוא 15.11.23, והוא עומד בתנאי של 'החלטה סופית בדבר העמדה לדין', כפי שנכתב בהנחיה בסעיף 4א.

טענת ב"כ המבקש כי ההחלטה שלא להעמיד לדין את הנאשם בגין אחריות לתאונה "מקצרת" את תקופת 'פרק הזמן הקצוב'.

לא הוכחה התשתית העובדתית על מנת לטעון את הטענה המשפטית.

ב"כ המבקש ביקש למנות את "פרק הזמן הקצוב" לכל עבירה בנפרד.

ב"כ המבקש, לא הניח כל תשתית עובדתית להוכיח את שטען בדיון. לא הוצג כל מסמך המלמד כי כך הם פני הדברים. לא לגבי המועד האחרון בה בוצעה פעולת חקירה ביחס לעבירת השכרות ולא ביחס לחקירת תאונת הדרכים. כל הטיעון היה טיעון בע"פ ללא הצגת מסמכים.

די בכך לדחות את הבקשה, שכן תנאי ראשון על מנת לקבל את הבקשה, הוא להניח את התשתית הראייתית - העובדתית להוכחת הטענה, דבר שלא נעשה.

לא הוצג כל מסמך המלמד כי לא בוצעו פעולות חקירה נוספות ביחס לעבירת השכרות לאחר יום האירוע המתואר בכתב האישום.

הנחיות היועץ המשפטי לממשלה מתייחסות לחקירה המייחסת למפר עבירות.

למעלה מן הדרוש, גם אם היה המבקש מציג תשתית עובדתית כפי שטען, דהיינו; שאותה נסיעה של המבקש - הנאשם, הולידה חקירה משולבת של תאונה יחד עם עבירת שכרות, שבסופה הוחלט שלא להעמיד לדין את הנאשם בגין אחריות לתאונה, דין הבקשה להידחות.

במצב דברים זה, ההחלטה שלא להעמיד לדין את המבקש ביחס לחלק מהעבירות שנחקרו, אינו הופך את החקירה ביחס לתאונה 'כאילו לא הייתה'. הדבר אינו "מאפס" את '**פרק הזמן הקצוב**'.

על היחידה החוקרת לחקור אירוע שלם ולא שברי אירועים.

המסקנות של היחידה החוקרת הם ביחס לכל האירוע שנחקר על כל חלקיו.

לא ניתן לקבל את טענת ב"כ המבקש, כי מרוץ מניין '**פרק הזמן הקצוב**' יהיה שונה לגבי שתי עבירות שונות באותה חקירה. הדבר נוגד את ההיגיון הבריא ואת השכל הישר.

הנחיות היועמ"ש מתייחסות גם למקרה בו נחקרים מספר חשודים או מספר עבירות ונקבע כי כאשר ישנה חקירה של עבירות שונות הקשורות באותה פרשה, או במקרים בהם נוהלה נגד אותו חשוד חקירה במספר עבירות במסגרת אותו תיק, נקבע כי במקרה זה תימנה התקופה למתן החלטת התביעה לפי **פרק הזמן הקבוע ביחס לעבירה החמורה יותר באותו תיק.**

לכן, ברור שמטרת ההנחיה של היועמ"ש וההתייחסות לפרק הזמן הקצוב בהנחיה, מתייחסים לסיום חקירה אחת שלמה, ולא פירוק החקירה לגורמים לפי סעיפי אישום.

מתוך הנחיות היועץ המשפטי לממשלה הנחיה מס' 4.1202 (עמודים 6-7)

"ב. מניין פרק הזמן לטיפול התביעה בתיקים עם מספר חשודים או מספר עבירות במקרים בהם קשורים מספר חשודים באותה פרשייה, הרי שהמסכת העובדתית הנדרשת לבירור רחבה יותר ולפיכך הזמן הנדרש לבירור על-ידי רשויות התביעה מתארך אף הוא. כך גם כאשר עבירות שונות בוצעו על ידי אותו אדם. משכך, כאשר נוהלה חקירה נגד מספר חשודים באותו תיק חקירה, בעבירות שונות

הקשורות באותה פרשה, או במקרים בהם נוהלה נגד אותו חשוד חקירה במספר עבירות במסגרת אותו תיק, תימנה התקופה למתן החלטת התביעה לפי פרק הזמן הקבוע ביחס לעבירה החמורה יותר באותו תיק. ניתן להקיש, בהקשרנו זה, מן הקבוע בסעיף 9(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי לעניין מניין תקופות ההתיישנות:
"(5) התנהלה חקירה נגד כמה חשודים באותו תיק חקירה, בעבירות שונות הקשורות לאותה פרשה, תימנה התקופה הנוספת לגבי עבירות אלה שהן מסוג פשע או ערוך, לפי העבירה החמורה מביניהן."

סיכומו של דבר, גם אם בסוף היום חלק מהחקירה לא הבשיל לכדי גיבוש עבירה בכתב האישום, אין הדבר משנה את מניין '**פרק הזמן הקצוב**' ביחס לכלל החקירה.

לאור האמור, הבקשה נדחית.

בדיון הנדחה בתאריך 27.1.25 ימסור ב"כ הנאשם את תגובתו לכתב האישום.

ניתנה היום, ז' טבת תשפ"ה, 07 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.